

[Statsministeren.]

foranstaltninger, som det er Samfundets almindelige Pligt at bære Udgifterne ved.

Jeg erkender med det ærede 15de tingvalgte Medlem (Tvede), at det ikke er nok at fremsætte Forslag, man maa ogsaa sætte noget ind for at søge at gennemføre dem. Det gaar jeg ogsaa ud fra, at man fra vor Side bestandig har gjort. Jeg tør maaske til Gengæld sige til det ærede Medlem, at det ikke er nok at modtage Forslag med et: Nej, dem vil vi ikke have. Det maa ogsaa være Parlamentarikernes Opgave at forhandle og søge at finde de Linier, efter hvilke en Lovgivning kan gennemføres.

Naar det ærede Medlem gjorde nogle Bemærkninger om manglende Foranstaltninger til Fremme af forøget Produktion, maa jeg sige, hvad jeg allerede tidligere har sagt i det andet høje Ting, at her staar vi overfor Forhold, der har en anden Karakter, end de maaske havde for nogle Aar siden. Der var talrige Foranstaltninger, som var praktisk anvendelige for 4—5 Aar siden, men som nu ikke vilde øve synderlig Virkning. Men jeg ved, hvad der ligger bag det ærede Medlems Bemærkninger, som her ikke var særlig klare i og for sig. Der ligger det gamle konservative Ønske om at kurere alting ved Hjælp af Toldforhøjelser. Jeg tror ikke paa den Vidundermedicin. I alt Fald vil det blive vanskeligt for det ærede Medlem at forklare de virkelig vidunderlige Midler, han maa bringe i Anvendelse for at skaffe de 40 000 ufaglærte Arbejdere Beskæftigelse. Det kan herken gøres ved Told paa Tekstilvarer eller paa Støvler eller andre af de Ting, som der i den Forbindelse kunde være Tale om at gribe til. Jeg tror, at overfor dette er det nødvendigt at gaa den Vej, vi for længst har foreslaaet, og som vi ogsaa i nogen Grad er kommet ind paa, nemlig at forsøge, om der kan oparbejdes nye Produktioner, og om det er muligt at forøge bestaaende Virksomheders Produktion paa en saadan Maade, at deres Afsætningsmuligheder forøges. I den Henseende har vi haft Forhandlinger med Industriens Organisationer og har ogsaa bidraget til i nogen Maade at faa saadanne Foranstaltninger iværksat, som forhaabentlig efterhaanden kan føre til en forøget Afsætning.

Hvad Arbejder angaar, er det jo allerede bekendt, at baade med Hensyn til Vej-arbejder og med Hensyn til forøgede Bestillinger af Materiel til Baner, til Færger og slikt har man forsøgt at sætte de offentlige Midler ind paa en fornuftig Maade til Formindskelse af Arbejdsløsheden, og der er

ingen Tvivl om, at dette ogsaa har virket i den Henseende. Dernæst er der vel heller ingen Tvivl om, at ogsaa andre Lovforanstaltninger kunde virke, hvis man søgte at naa Resultater. Jeg tænker paa saadant noget som Jordlovgivningen, der paa forskellig Maade vil give forøget Beskæftigelse. Og saa den saakaldte Trustlov vil ubetinget have en gavnlig Virkning, for saa vidt som den vilde yderligere bringe visse Priser ned, hvor urimelige Aftaler i Øjeblikket fordyrer Befolkningens Liv. Socialreformen vil ligeledes i mere end een Henseende betyde en Højnelse af Købeevnen og samtidig en saadan Omlægning af Omkostningerne, at der ogsaa ad den Vej vil kunne blive Adgang for Kommunerne til at gennemføre de Lettelser i Beskatningen, som jeg erkender kunde virke gavnligt overfor den Side af Krisen, der særlig omtales fra Landet. Her er et Omraade, hvor det unægtelig vilde være lykkeligt, om man en Gang kunde naa til en Afgørelse. Jeg tænker paa de Omkostninger til Militærvæsenet, der tynger Landet i en saadan Grad, at de Skattelettelser, som man mener er ønskelige i en Tid som denne, ikke lader sig gennemføre. Lad os ophæve den Lettelse i Formueskatten, som uretmæssigt blev gennemført for et Par Aar siden. Lad os ophæve den og give Kommunerne den halve Snæs Millioner Kroner til Lettelse i de kommunale Skatter. Lad os nedsætte Militæruddgifterne med et betragteligt Beløb og derefter ogsaa ad den Vej bidrage baade til Socialreformen og til den kommunale Skats Nedsættelse. Derved vilde vi mildne Krisen og lette Kommunernes Vanskeligheder, og saa vilde der antagelig ogsaa blive Raad til at tage Hensyn til den arbejdsløse Befolkning, som uden egen Skyld er vanskeligt stillet.

Jeg haaber, at de Forhandlinger, man her har stillet i Udsigt, vil føre til et Resultat. Jeg har ganske vist ikke af nogen af de to ærede Ordførere for de Konservative og Venstre forstaaet, hvad det var, de tilsigtede at faa ud af denne Forhandling, men naar de vil en Forhandling, forudsætter jeg, at de vil noget reelt med den, og det tager jeg altsaa i og for sig imod med Glæde, idet jeg dog henstiller, at man ikke trækker denne Forhandling længere ud end nødvendigt. Dette Omraade er jo let overskueligt, og selve Lovforslaget er let overskueligt, saa jeg henstiller, at vi snart ogsaa fra dette Tings Side faar den Afgørelse af Sagen, som man venter paa, og som jeg haaber maa blive en Afgørelse, der virkelig bringer Lindring til de arbejdsløse.